

[Ministeren for nordisk samarbejde]

EF og EFTA eller ved bilaterale forhandlinger. Der må man spørge: Hvorfor har den danske regering det synspunkt? Jo, svaret er enkelt. Det er, fordi de nordiske regeringer selv ønsker det. Vi er medlem af EF og skal jo ikke fortælle vore nordiske venner, hvordan de skal forhandle og i hvilket forum. Vi accepterer selvfølgelig, hvad man vælger.

Man har jo netop sagt i de nordiske regeringer, at man er enig om, at man skal anvende samme arbejdsrytme og -metode som EF. Endvidere siges det – og det var det, jeg nævnte i mit indlæg – at nordiske løsninger ikke må stride imod kommende europæiske løsninger. Det er klart, det vil jo altid være et dansk synspunkt, når vi selv er medlem af EF, men det er det, man har sagt i de andre nordiske lande at man arbejder imod.

Så brugte fru Lilli Gyldenkilde et udtryk om, at den danske regering skulle have den holdning, at »det ikke rager os« – jo, det var den holdning, der lå bag det, fru Lilli Gyldenkilde sagde. Jo, det er lige præcis det, det gør. Det er jo derfor, vi har sagt, at Danmark har en særlig rolle, nemlig den rolle, vi har kaldt at være brobygger.

Vi er i den særlige situation, den gunstige situation, at vi kan fremføre de synspunkter, som er mellem de nordiske lande, i EF, vi kan præge beslutningsprocessen, og vi kan i videst muligt omfang sikre, at det, der er fælles nordisk, også bliver fælles europæisk.

Og vi kan den anden vej informere de nordiske lande om det, der pågår i EF. Her ligger en stor opgave, og der er vel ingen, der med rette kan kritisere den danske regering for ikke at gøre, hvad der er muligt. Der er i hvert fald ingen af de nordiske lande, der ikke føler, at den danske regering gør, hvad der er muligt. Jeg har i hvert fald ikke hørt andet end ros.

Jeg er også nødt til at sige – og det er både til hr. Glønborg og til fru Lilli Gyldenkilde – at der er vel ikke tale om, at nogen mener, at den danske regering ikke aktivt taler det rene sprog, når det gælder om at følge handlingsprogrammer op. Den danske regering har været mindst lige så aktiv som nogen anden nordisk regering for at få vedtaget vores handlingsprogrammer, at få dem konkretiseret og at sikre, at de bliver fulgt op. Der er vel ikke andre landes ministre, der er mere aktive end de danske, når det gælder om at udnytte mulighederne i programmer-

ne. Det gælder både for undervisning, forskning, kultur, miljø og energi.

Så jeg mener egentlig, at vi i Danmark taler ren tale, for vi ønsker jo netop at bruge kritikken til at nå de bedst mulige resultater i det nordiske samarbejde, så vi selv kan gå ud og fortælle, hvor det gode ligger, og vi er lydhøre over for kritik, fordi vi vil noget bedre med det nordiske samarbejde.

Anker Jørgensen (S):

Man kan godt blive lidt beklemmt over, at der tales om, at Nordisk Råd er ved at gå i stå, Nordisk Råd skal nedlægges, der sker ingenting. Nu er der sagt så meget om det, men lad mig lige med nogle overskrifter sige:

Det har da kolossal betydning, at vi i Nordisk Råd sammen med politikere fra Norge, Sverige, Finland osv. snakker om den europæiske udvikling. Ville det ikke se underlig fattigt ud, hvis ikke der var det samarbejde mellem de fem nordiske lande, der består i, at vi også f.eks. drøfter så intenst, som vi har gjort det, udviklingen i Europa, som Norden er en del af?

Er det tænkeligt at vi ville have et så godt samarbejde om miljøpolitikken, som vi rent faktisk efterhånden har fået i Norden, uden at vi havde Nordisk Råd? Nej. Og miljøpolitik er noget, der kræver samarbejde over grænserne. Det er sagt så tit, men det er, ligesom der er nogle, der siger: Alt kunne vi have løst selv. Der er ingen tvivl om, at det fordrer, at der er et samarbejde, intereuropæisk, internordisk, for slet ikke at tale om internationalt.

Men man skal begynde nogle steder, og jeg synes, at de nordiske lande og i øvrigt også EF – hver for sig og også under en eller anden form i samarbejde – må være med til at løse miljøproblemerne.

Og er det ikke også sundt for den almindelige politiske vurdering i hele det nordiske område, at de fem landes ansvarlige politikere også mødes og drøfter Østpolitikken, drøfter, hvad der nu sker dernede og hvorfor det sker, og også drøfter, hvad vores rolle i de nordiske lande med vores gamle demokratier er i hele den udvikling?

Det er disse store og overordnede problemer, det primært drejer sig om i det nordiske samarbejde. Men man skal ikke underkende betydningen af f.eks. Nordplussamarbejdet om, at studerende kan komme på udveksling, som er